

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 4To/46/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1116010527
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 05. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Karol Kováč
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2019:1116010527.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu JUDr. Karola Kováča a sudcov JUDr. Tibora Kubíka a JUDr. Vladimíra Buchvalda, v trestnej veci obžalovaného H. U. a spol., pre zločin neodvedenia dane a poistného spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, o odvolaní prokurátora proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I z 02.10.2018 sp. zn. 6T/36/2016, na verejnom zasadnutí konanom 30. mája 2019 takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. z r u š u j e sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu vo vzťahu k obžalovaným H. U. a H. X..

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por sa obžalovanému

H. U., nar. XX.XX.XXXX v S., trvale bytom S., X.
XX, na slobode,

u k l a d á

podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 4 (štyri) roky a 8 (osem) mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa obžalovanému zároveň ukladá trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu vo výmere 4 (štyri) roky.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovanému

H. X., nar. XX.XX.XXXX v R., trvale bytom U.,
D. O. XX, prechodne bytom R. - T.,
H. XXXX/X, Č. N., na slobode,

u k l a d á

podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku per analogiam súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 (päť) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa pre výkon uloženého trestu zaraďuje do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa obžalovanému zároveň ukladá trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu vo výmere 8 (osem) rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku sa spolu s uložením súhrnného trestu zrušuje výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť 10.04.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

o d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Okresného súdu Bratislava I z 02.10.2018 sp. zn. 6T/36/2016 boli obžalovaní H. U. a H. X. uznaní za vinných pre zločin neodvedenia dane a poistného spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, na tom skutkovom základe, že obžalovaný H. U. ako predseda predstavenstva spoločnosti D., G.. Y., Na F. Č.. XX, XXX XX U., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXXXX, IČ DPH: SK XXXXXXXXXXXX, po predchádzajúcej vzájomnej dohode za účelom získania neoprávneného nároku na vrátenie dane z pridanej hodnoty spolu s obžalovaným H. X., konajúcim za spoločnosť ako konateľ a jediný oprávnený konateľ samostatne v mene spoločnosti X. Y. Y. Y..N..K., Na F. Č.. XX, XXX XX U., IČO: XX XXX XXX, IČ D.: Y., zaučtoval v účtovníctve spoločnosti fiktívne faktúry vystavené spoločnosťou X. Y. Y. s.r.o. a následne podal ako mesačný platca DPH v dňoch 26.02.2010, 23.03.2010, 22.04.2010, 17.05.2010, 21.06.2010, 12.07.2010, 24.08.2010, 23.09.2010, 13.10.2010, 15.11.2010, 13.12.2010, 25.01.2011 na Daňovom úrade U. Z., N. Č.. XX, XXX XX U. Z., riadne daňové priznania k dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca január 2010, február 2010, marec 2010, apríl 2010 až december 2010, v ktorých si v mene spoločnosti D., G.. Y. uplatnil nároky na vrátenie dane z pridanej hodnoty v celkovej sume 209.225,14 €, pričom do položky „odpočítanie dane celkom“ podľa § 49 až § 54 Zák. č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov zahrnul fiktívne zdaniteľné obchody deklarované v účtovníctve spoločnosti dodávateľskými faktúrami vystavenými obžalovaným H. X. v mene spoločnosti X. Y. Y. Y..N..K., predmetom ktorých malo byť dodanie dlažby I. triedy, granitovej dlažby a to faktúrou č. XXXXXXX M.o dňa 29.01.2010 na sumu 151.738,80 €, z toho základ dane 127.511,60 €, daň (19%) v sume 24.227,20 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 26.02.2010 na sumu 164.103,38 €, z toho základ dane 137.902,- €, daň (19%) v sume 26.201,38 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 15.03.2010 na sumu 162.739,64 €, z toho základ dane 136.756,- €, daň (19%) v sume 25.983,64 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 30.04.2010 na sumu 34.866,29 €, z toho základ dane 29.299,40,- €, daň (19%) v sume 5.566,89 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 07.05.2010 na sumu 32.254,95 €, z toho základ dane 27.105,- €, daň (19%) v sume 5.149,95 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 04.06.2010 na sumu 40.867,61 €, z toho základ dane 34.342,53 €, daň (19%) v sume 6.525,08 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 09.07.2010 na sumu 121.698,36 €, z toho základ dane 102.267,50 €, daň (19%) v sume 19.430,83 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 02.08.2010 na sumu 36.414,- €, z toho základ dane 30.600,- €, daň (19%) v sume 5.814,- €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 09.08.2010 na sumu 16.126,88 €, z toho základ dane 13.552,- €, daň (19%) v sume 2.574,88 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 16.08.2010 na sumu 55.955,62 €, z toho základ dane 47.021,53 €, daň (19%) v sume 8.934,09 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 02.09.2010 na sumu 41.165,08 €, z toho základ dane 34.592,50 €, daň (19%) v sume 6.572,58 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 10.09.2010 na sumu 18.092,76 €, z toho základ dane 15.204,- €, daň (19%) v sume 2.888,76 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 14.09.2010 na sumu 27.283,13 €, z toho základ dane 22.927,- €, daň (19%) v sume 4.356,13 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 20.09.2010 na sumu 30.906,68 €, z toho základ dane 25.972,- €, daň (19%) v sume 4.934,68 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 04.10.2010 na sumu 26.180 €, z toho základ dane 22.000,- €, daň (19%) v sume 4.180,- €, faktúrou č. 2010131 zo dňa 13.10.2010 na sumu 53.835,01 €, z toho základ dane 45.239,50,- €, daň (19%) v sume 8.595,51 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 25.10.2010 na sumu 26.956,48 €, z toho základ dane 22.652,50 €, daň (19%) v sume 4.308,48 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 03.11.2010 na sumu 32.594,10 €, z toho základ dane 27.390,- €, daň (19%) v sume 5.204,10 €, faktúrou č. XXXXXXX zo dňa 12.11.2010 na sumu 25.332,13 €, z toho základ dane 21.287,50 €, daň

(19%) v sume 4.044,63 €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 22.11.2010 na sumu 56.941,50 €, z toho základ dane 47.850,- €, daň (19%) v sume 9.091,50 €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 30.11.2010 na sumu 25.287,50 €, z toho základ dane 21.250,- €, daň (19%) vsunie 4.037,50 €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 02.12.2010 na sumu 61.850,25 €, z toho základ dane 51.975,- €, daň (19%) v sume 9.875,25 €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 13.12.2010 na sumu 51.979,20 €, z toho základ dane 43.680,- €, daň (19%) v sume 8.299,20 €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 20.12.2010 na sumu 53.669,- €, z toho základ dane 45.100,- €, daň (19%) v sume 8.569,- €, faktúrou č. XXXXXXXX zo dňa 28.12.2010 na sumu 35.985,60 €, z toho základ dane 30.240,- €, daň (19%) v sume 5.745,60 €, z reálne neuskutočených a nepreukázaných zdaniteľných plnení, t. j. nerealizovali v tomto období žiadne skutočné obchodné transakcie, z ktorých by si spoločnosť D., G. Y., Na F. Č. XX, XXX XX U., IČO: XX XXX XXX, DIČ: XXXXXXXXXX, IČ DPH: SK XXXXXXXXXX, mohla v zmysle Zákona číslo 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty uplatniť nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty, čím obvinení týmto svojim spoločným konaním si vo veľkom rozsahu neoprávnené uplatnili nárok na vrátenie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobia mesiaca január 2010, február 2010, marec 2010, apríl až december 2010 v celkovej sume 209.225,14 € v úmysle zadovážiť sebe neoprávnený prospech a zároveň vyplatením neoprávnených nárokov na vrátenie dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie mesiaca január 2010, február 2010, apríl až december 2010 správcom dane na podnikateľský účet spoločnosti D., G. Y., Č. XXXXXXXXXX/XXXX vedený v Tatra banke, a. s., Bratislava a na podnikateľský účet spoločnosti D., G. Y., Č. XXXXXXXXXX/XXXX vedený v ČSOB, a. s., Bratislava, takto spôsobili štátnemu rozpočtu Slovenskej republiky v zastúpení toho času Daňovým úradom Bratislava I, Radlinského ulica číslo 37 v Bratislave, teraz Daňový úrad Bratislava, Ševčenkova ulica číslo 32, 850 00 Bratislava, na dani z pridanej hodnoty škodu v celkovej výške 182.923,20 €.

Za uvedenú trestnú činnosť bol obžalovanému H. U. podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 39 ods. 1 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. bola obžalovanému uložená povinnosť spočívajúca najmä v príkaze, aby počas skúšobnej doby podľa svojich síl nahradil svoj dlh na dani z pridanej hodnoty vo výške 182.923,20 eur Daňovému úradu Bratislava.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu v obchodnej spoločnosti v trvaní 4 roky.

Obžalovanému H. X. bol podľa § 277 ods. 4 s použitím § 38 ods. 2, ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 39 ods. 1, § 42 ods. 1 a § 41 ods. 2 Tr. zák. súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a/, § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. bol obžalovanému výkon uloženého trestu podmienčne odložený na skúšobnú dobu v trvaní 3 roky za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jeho správaním v skúšobnej dobe.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. bola obžalovanému uložená povinnosť spočívajúca najmä v príkaze, aby počas skúšobnej doby podľa svojich síl nahradil svoj dlh na dani z pridanej hodnoty vo výške 182.923,20 eur Daňovému úradu Bratislava.

Podľa § 61 ods. 1, ods. 2, § 42 ods. 1, § 41 ods. 2 Tr. zák. súd obžalovanému uložil trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu v obchodnej spoločnosti v trvaní 8 rokov.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zároveň zrušený výrok o treste v rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti tomuto rozsudku v lehote uvedenej v § 309 ods. 1 Tr. por. bolo podané odvolanie zo strany prokurátora, pričom odvolateľ bol oprávnenou osobou podľa § 307 ods. 1 písm. a/ Tr. por. Odvolanie bolo podané v neprospech obžalovaných H. U. G. H. X.. Toto odvolanie bolo prokurátorom podrobne odôvodnené písomným podaním doručeným na prvostupňový súd dňa 22.11.2018 nasledovným spôsobom:

„So závermi okresného súdu ohľadom uložených trestných sankcií sa nemožno stotožniť, nakoľko boh uložené v rozpore so zákonom, najmä ustanovení § 34, § 39 odsek 1 Trestného zákona a § 51 Trestného zákona, a preto sú tresty odňatia slobody u oboch obžalovaných neprimerane mierne.

Úvodom je potrebné uviesť, že nedoplatok na dani (dlh) nemožno účinne právne uplatňovať a ani vymáhať v trestnom konaní (viď stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka Tpj 39-60/2017 z 29. novembra 2017). Páchatel nemôže byť zaviazaný na náhradu škody (napr. skrátenej dane alebo neoprávnene vyplateného nadmerného odpočtu DPH) počas plynutia skúšobnej doby podľa § 51 odsek 4 písmeno d) Trestného zákona, nakoľko túto povinnosť nemá páchatel ako fyzická osoba, ale právnická osoba v postavení daňového subjektu. Aktuálna rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia spisová značka 6Tdo 62/2011 zo 16.08.2012, spisová značka 3Tdo 9/2017 z 28.03.2018) ustálila, že nárok na náhradu dlžnej dane zostáva naďalej u daňového dlžníka (daňového subjektu) a neprechádza na obvineného, aj keď konal v postavení konateľa obchodnej spoločnosti. Takýto páchatel nie je preto pasívne vecne legitimovaný na úhradu uvedeného dlhu, ktorý vznikol priamo zo zákona daňovému subjektu. Uvedené platí u obžalovaného H. X. o to viac, že tento stál úplne mimo daňového subjektu - spoločnosti D., G..Y., a preto jemu ako fyzickej osobe žiadna daňová povinnosť zo zákona vôbec nevznikla, a preto nemôže byť zaviazaný na jej úhradu.

Rovnako za neprimerané možno považovať aj uložený druh a výmeru trestov odňatia slobody, najmä u obžalovaného H. X., u ktorého bol navýšený trest odňatia slobody len o jeden rok skúšobnej doby, hoci v jeho prípade išlo o mimoriadne závažnú ekonomickú trestnú činnosť. Pokiaľ súd poukazuje na odstup času (8 rokov), ani tento argument nie je správny, nakoľko u obžalovaného H. X. bola trestná činnosť prejednaná Okresným súdom Bratislava V spáchaná v roku 2014. Z uvedeného je potom zrejmé, že obžalovaný H. X. páchal trestnú činnosť jednak v roku 2010, ale aj v roku 2014, a preto táto trestná činnosť nebola ukončená pred 8 rokmi, ale až v roku 2014, čo nie je také časové hľadisko, ktoré by bolo hodné zreteľa v zmysle § 39 odsek 1 Trestného zákona. Pre úplnosť možno uviesť, že v posudzovanom prípade neboli zaznamenané žiadne iné mimoriadne okolnosti prípadu, ktoré by u obžalovaných opodstatňovali postup v zmysle § 39 odsek 1 Trestného zákona. Zo samotného názvu inštitútu upraveného v § 39 odsek 1 Trestného zákona vyplýva, že v prípade musia skutočne existovať „mimoriadne“, nie bežne sa vyskytujúce, okolnosti prípadu. Súdna prax pritom ustálila, že ani samotné priznanie sa k spáchaniu činu, oľutovanie trestnej činnosti, predchádzajúci riadny život, náhrada spôsobenej škody, nie sú spravidla považované za také poľahčujúce okolnosti, ktoré by bolo možné považovať za výnimočné v zmysle ustanovenia § 39 Trestného zákona (napr. uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 3 To 102/2006 zo 16.07.2008). V predmetnej trestnej veci nemôžu byť preto mimoriadnou okolnosťou vedenie riadneho života a priznanie sa obvinených k spáchaniu trestnej činnosti., navyše v ich prípade až na hlavnom pojednávaní. Takéto skutočnosti totiž existujú v praxi bežne a navyše boli súdom zohľadnené ako poľahčujúce okolnosti a nemožno preto tieto okolnosti zohľadniť duplicitne. Vzhľadom na vyššie prezentované skutočnosti je potom zrejmé, že uložené tresty odňatia slobody sú neprimerane mierne.

Na základe uvedených skutočností navrhujem, aby Krajský súd v Bratislave v zmysle § 321 odsek 1 písmeno e) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Bratislava I spisová značka 6T/36/2016 z 02.10. 2018 vo výroku o treste a v zmysle § 322 odsek 3 Trestného poriadku rozhodol sám rozsudkom vo veci, pričom navrhujem uložiť obžalovanému H. U. trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a obžalovanému H. X. súhrnný trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za súčasného zrušenia rozsudku Okresného súdu Bratislava V spisová značka 7T 3/2017 z 10.04.2017.“

K odvolaniu prokurátora sa vyjadrili aj obžalovaní H. U. G. H. X..

Z vyjadrenia obžalovaného H. U., ktoré bolo vyhotovené jeho obhajcom vyplynulo, že po formálnej stránke bolo podané odvolanie zo strany prokurátora v neprospech oboch obžalovaných. Napriek tomuto označeniu má za to, že v časti odvolania ktorou prokurátor namieta, že „páchatel nemôže byť zaviazaný

na náhradu škody počas plynutia skúšobnej doby“ je toto de facto v jeho prospech. S argumentáciou prokurátora, že jemu ako fyzickej osobne, žiadna daňová povinnosť nevznikla a preto nemôže byť zaviazaný na náhradu daňovej povinnosti obchodnej spoločnosti, sa preto stotožňuje. Uvedené nič nemení na tom, že je v zmysle prvostupňového rozhodnutia pripravený podľa svojich schopností nahraďiť škodu. Vo zvyšku je odôvodnenie odvolania prokurátora nepochybne v jeho neprospech, pričom po obsahovej stránke je smerované výlučne voči osobe spoluobžalovaného X.. Vo vzťahu k jeho osobe však nedokázal vyvodiť konkrétny a preskúmateľný záver, ktorým by bolo odôvodnené odvolanie v jeho neprospech. Uvedené je o to markantnejšie, že on na rozdiel od obžalovaného X. viedol bezúhonný život, doposiaľ nebol odsúdený za žiadnu trestnú činnosť a napokon má nepriaznivú sociálnu situáciu v jeho rodine, keďže jeho manželka vzhľadom na jej zdravotný stav je odkázaná na jeho opateru a pomoc. Tieto skutočnosti neboli v odôvodnení odvolania zohľadnené, resp. nakoľko jemu nebolo doručené odvolanie nevie sa k nim, ako boli v odvolaní uvedené vyjadriť. S ohľadom na vyššie uvedené nevie vôbec argumentovať vo vzťahu ku návrhu uložiť jemu trest odňatia slobody v dolnej polovici trestnej sadzby so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Vzhľadom na odlišné východiskové pozície oboch obžalovaných, jemu nie je zrejmé, prečo návrh prokurátora voči jeho osobe je identicky ako u obžalovaného X. a vôbec nezohľadňuje vyššie uvedené skutočnosti, resp. nediferencuje pri návrhu trestu. Podľa jeho názoru okresný súd správne vec posúdil, vyhodnotil dôkaznú situáciu a zohľadnil postoj oboch obžalovaných. Navyše prihliadol aj na jeho rodinné pomery. Uložený trest preto nie je v rozpore s ustanoveniami Trestného zákona. Uložený trest je vzhľadom na všetky okolnosti krajné riešenie, kde jeho účel je možné dosiahnuť i miernejšími prostriedkami a to trestom odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 3 roky za súčasného uloženia probačného dohľadu, ako aj trestu zákazu činnosti v trvaní 4 roky. Záverom navrhol, aby bolo odvolanie prokurátora zamietnuté ako nedôvodné.

Z vyjadrenia obžalovaného H. X., ktoré bolo vyhotovené jeho obhajcom vyplynulo, že rozsudok prvostupňového súdu považuje za vecne a právne správny. Ide o zákonne konformné rozhodnutie a preto sa s dôvodmi podaného odvolania zo strany prokurátora nemôže stotožniť. Je presvedčený o tom, že uložený trest napadnutým rozsudkom plne korešponduje so zákonnými požiadavkami pre určovanie druhu a výmeru trestu a prvostupňový súd v tomto smere správne posúdil a vyhodnotil všetky právne relevantné aspekty. Argumentáciu prokurátora v tom zmysle, že u neho nie je možné prihliadať na skutočnosť, že od spáchania skutku uplynulo 8 rokov, nakoľko on sa predmetného trestného činu dopustil aj v roku 2014 (iné konanie pred Okresným súdom Bratislava V) a časový odstup 4 rokov už nie je vhodný zreteľa z pohľadu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák., neje možné akceptovať. V trestnom konaní je možné posudzovať výlučne skutok, ktorý je predmetom obžaloby, pričom skutok prejednávaný v tomto trestnom konaní bol spáchaný v období roka 2010. Skutočnosť, že predmetom iného trestného konania pred iným súdom bolo jeho konanie, ku ktorému malo dôjsť v roku 2014, nemá na otázku času, ktorý uplynul od spáchania skutku posudzovaného v tomto trestnom konaní žiadny vplyv. V danom prípade je nespochybniteľné, že od skutku, ktorý bol predmetom tohto trestného konania, uplynulo 8 rokov a súčasne je nepochybné, že doba 8 rokov od spáchania skutku je skutočnosťou nevyhnutne zakladajúcou použitie § 39 ods. 1 Tr. zák. Záverom navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd v Bratislave v konaní o odvolaní prokurátora, nariadil verejné zasadnutie, ktorého sa zúčastnili obhajcovia oboch obžalovaných a prokurátorka krajskej prokuratúry. Obžalovaní H. U. G. H. X. sa tohto verejného zasadnutia nezúčastnili, pričom obaja osobitnými písomnými podaniami požiadali, aby krajský súd o odvolaní prokurátora konal a rozhodol v ich neprítomnosti. Odvolací súd týmto žiadosť vyhovela a podľa § 293 ods. 7 Tr. vykonal verejné zasadnutie v neprítomnosti oboch obžalovaných. Verejné zasadnutie bolo vykonané aj v neprítomnosti zástupcu Daňového úradu Bratislava, nakoľko aj na takýto postup boli plnené všetky zákonné podmienky.

Prokurátorka krajskej prokuratúry na verejnom zasadnutí pred odvolacím súdom uviedla, že sa v plnom rozsahu pridržiava písomne podaného odvolania a jeho dôvodov. Navrhla, aby krajský súd tomuto odvolaniu vyhovel takým spôsobom, ako je aj písomne navrhnutý v podanom odvolaní.

Obhajca obžalovaného H. U. na verejnom zasadnutí uviedol, že v plnom rozsahu sa pridržiava svojho písomného vyjadrenia k odvolaniu prokurátora. Domáhal sa, aby odvolací súd veľmi citlivo zväžil osobné pomery obžalovaného, ktorý sa stará o svoju manželku, pričom jej ochorenie je veľmi vážne a vyžaduje si každodennú opateru.

Obhajca obžalovaného H. X. na verejnom zasadnutí uviedol, že sa tiež pridrižiava svojho písomného vyjadrenia odvolania prokurátora. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie prokurátora ako nedôvodné zamietol.

Krajský súd na podklade odvolania prokurátora podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo, pričom dospel k týmto záverom:

Odvolací súd úvodom konštatuje, že obžalovaní H. U. G. H. X. urobili na hlavnom pojednávaní konanom 02.10.2018 vyhlásenie v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., následne súd I. stupňa prijal vyhlásenie obžalovaných podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. Je nutné tiež uviesť, že pred prijatím vyhlásenia okresný súd obžalovaných poučil o ich právach, o zmysle priznania, jeho význame a prípadnom ďalšom postupe. Predseda senátu obžalovaným H. U. a H. X. položil podľa § 257 ods. 4 a § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/ h/ Tr. por. otázky, na ktoré obžalovaní odpovedali kladne a až potom rozhodol okresný súd podľa § 257 ods. 7, ods. 8 Tr. por. uznesením, že vyhlásenie obžalovaných prijíma a súčasne vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu v akom obžalovaní priznali spáchanie skutku nevykoná, pričom vykoná len dôkazy súvisiace s výrokom o treste a náhrade škody, resp. o ochrannom opatrení.

Vzhľadom na uvedené, nezistiac žiadne procesné pochybenie v postupe prvostupňového súdu v súvislosti s vyhlásením obžalovaných a jeho prijatím v zmysle § 257 Tr. por., odvolací súd sa zaoberal len výrokom o treste vo vzťahu k oboj obžalovaným.

Na podklade odvolania prokurátora, ktoré smerovalo výlučne do výroku o treste napadnutého rozsudku v neprospech oboj obžalovaných, krajský súd v rámci revízneho princípu zistil, že obžalovaným H. U. G. H. X. v predmetnej trestnej veci bol zo strany prvostupňového súdu uložený taký trest (kombinácia podmienčného trestu odňatia slobody s probačným dohľadom a trestu zákazu činnosti za použitia zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.), ktorý bol nielen v rozpore s Trestným zákonom (§ 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por.), ale išlo aj o trest, ktorý bol neprimerane miernym (§ 321 ods. 1 písm. e/ Tr. zák.), čo sa stalo aj apelačným dôvodom odvolacieho súdu na zrušenie napadnutého rozsudku vo výroku o treste vo vzťahu k oboj obžalovaným.

Je potrebné zdôrazniť, že stanovenie druhu trestu a jeho výmery musí vychádzať nielen z podmienok upravených v ustanoveniach pri tom ktorom druhu trestu, ale je tiež potrebné dôsledne skúmať všetky skutočnosti významné z hľadiska účelu trestu obsiahnutého v § 34 ods. 1 Tr. zák., ako aj ostatné na účel trestu nadväzujúce kritériá rozhodujúce pre určenie druhu trestu a jeho výmery, ktorých zohľadnenie predpokladá úprava zásad pre ukladanie trestov.

Ustanovenie § 34 ods. 1 Tr. zák. o účele trestu je spolu s ustanovením § 34 ods. 4 Tr. zák. základným vodidlom pri určovaní druhu trestu a jeho výmery. Z hľadiska týchto ustanovení, uložený trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov a zároveň trest vyjadří morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Patričný zreteľ k účelu trestu v naznačenom smere má preto rozhodujúci význam i z hľadiska posúdenia prípadnej aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Závery na primeranosť postihu páchatela trestného činu sa musia opierať o skutočný stav veci a musia z neho vyplývať.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Odvolací súd sa stotožnil s argumentmi odvolateľa, že v posudzovanom prípade neboli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. Krajský súd nezistil také okolnosti prípadu alebo také pomery oboj obžalovaných, ktoré by vzhľadom na svoju povahu a intenzitu boli takého rázu, ktoré by jednotlivo alebo v spojitosti s ostatnými okolnosťami prípadu alebo ich pomermi, odôvodňovali uložiť obžalovaným trest odňatia slobody aj pod dolnú hranicu trestnej sadzby.

Pre úplnosť treba zopakovať aj to, že mimoriadne zníženie trestu podľa ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. v posudzovanej veci neobstojí a argumenty prvostupňového súdu, že obaja obžalovaní do doby spáchania skutku viedli riadny život, spáchanie skutku priznali a úprimne oľutovali, pričom od spáchania skutku uplynula doba ôsmich rokov, nemožno považovať za také okolnosti prípadu, ktoré by odôvodňovali použitie tohto zmierňovacieho ustanovenia. Napokon aj doterajšia súdna prax ustálila, že samotné priznanie sa k spáchaniu činu, oľutovanie trestnej činnosti, predchádzajúci riadny život, náhrada spôsobenej škody, nie sú spravidla považované za také okolnosti, ako ich má na mysli ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. (porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16.07.2008 sp. zn. 3To 102/2006).

Pokiaľ obžalovaný H. X. vo vyjadrení k odvolaniu prokurátora poukázal, že dôvodom mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. mala byť v jeho prípade dĺžka trestného konania, tak odvolací súd sa s týmto nestotožnil.

Podľa ustálenej súdnej praxe (R 10/2011, R 46/2017) porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote je bezpochyby významným zásahom do princípov zaručujúcich právo na spravodlivý proces, pričom neodôvodnené prieťahy a neprimeraná dĺžka trestného konania sú závažným a nežiaducim javom, ktorý nielen odporuje zmyslu práva obvineného, ale i poškodeného na spravodlivý proces, ale je i v rozpore so základnými zásadami trestného práva a odporuje účelu trestného konania, a teda neúmeraná dĺžka trestného konania zakladá dôvody možnosti uplatnenia ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody.

V prejednávanej veci je zrejmé, že skutok, pre ktorý boli obžalovaní postavení pred súd sa stal v období od 26.02.2010 do 25.01.2011. K trestnému oznámeniu zo strany daňového úradu došlo dňa 07.11.2014. K vzneseniu obvinenia došlo dňa 30.03.2015. Dňa 08.09.2016 prokurátor podal obžalobu na Okresný súd Bratislava I. Tento súd uznesením dňa 14.03.2017 obžalobu odmietol a vec vrátil prokurátorovi. Na podklade sťažnosti prokurátora Krajský súd v Bratislave dňa 04.08.2017 zrušil napadnuté uznesenie a uložil súdu prvého stupňa, aby vo veci znovu konal a rozhodol. Súd prvého stupňa vo veci meritórne rozhodol dňa 02.10.2018. Z uvedeného vyplýva, že od spáchania skutku do vznesenia obvinenia uplynulo síce viac ako 4 roky, avšak k trestnému oznámeniu došlo až dňa 07.11.2014 (takmer po 4 rokoch), čo bolo ovplyvnené okrem iného aj podávanými opravnými prostriedkami zo strany daňového subjektu voči rozhodnutiam správcu dane. Prípravné konanie trvalo jeden a pol roka, čo možno vzhľadom na povahu trestnej činnosti hodnotiť ako primerané. Konanie pred súdom prvého stupňa trvalo vyše 2 roky, pričom jednoročný prieťah vznikol neodôvodneným postupom okresného súdu podľa § 244 ods. 1 písm. h/ Tr. por. Od skutku po konečné rozhodnutie trestnej veci odvolacím súdom síce uplynulo viac ako 8 rokov, avšak za túto celú dobu nenesú zodpovednosť orgány činné v trestnom konaní a konajúce súdy, s výnimkou jednoročného prieťahu zo strany okresného súdu, čo však nemožno označiť za výrazný subjektívny prieťah.

Na základe uvedeného možno zhrnúť a zopakovať, že k vzneseniu obvinenia došlo uznesením zo dňa 30.03.2015, ktoré obžalovaný H. X. prevzal dňa 09.04.2015, k podaniu obžaloby došlo dňa 08.09.2016, k vyhláseniu rozsudku prvostupňovým súdom dňa 02.10.2018 a k vyhláseniu rozsudku odvolacím súdom dňa 30.05.2019, t. j. od vydania uznesenia o vznesení obvinenia do právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej prešla doba 4 roky. V tomto smere nemôže byť smerodajným dátum ukončenia spáchaného skutku, ku ktorému došlo ešte v januári roku 2011. Až od vydania uznesenia o vznesení obvinenia bolo možné vo vzťahu k obžalovanému H. X. ako osobe obvinenej používať atribúty vyplývajúce z trestného konania vzťahujúce sa na obvineného a odvtedy možno hovoriť o prípadných zásahoch zo strany štátu do práv obvineného a o prípadných z toho vyplývajúcich negatívnych dôsledkoch trestného stíhania na osobu obvineného.

Neuniklo tiež pozornosti odvolaciemu súdu, že prvostupňový súd pochybil aj v tom, keď obom obžalovaným podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák. uložil povinnosť spočívajúcu v príkaze, aby počas skúšobnej doby podľa svojich síl nahradili svoj dlh na dani z pridanej hodnoty vo výške 182.923,20 euro Daňovému úradu Bratislava. K tomuto pochybeniu odvolací súd vyslovuje, že nedoplatok na dani (dlh) nemožno účinne právne uplatňovať a ani vymáhať v trestnom konaní (pozri stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.11.2017 sp. zn. Tpj 39-60/2017, stanovisko č. 71/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 8/2017). Páchatel' nemôže byť zaviazaný na náhradu škody (napr. skrátenej dane alebo neoprávnene

vyplateného nadmerného odpočtu DPH) počas plynutia skúšobnej doby podľa § 51 ods. 4 písm. d/ Tr. zák., nakoľko túto povinnosť nemá páchatel' ako fyzická osoba, ale právnická osoba v postavení daňového subjektu. Aktuálna rozhodovacia činnosť Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (rozhodnutie z 16.08.2018 sp. zn. 6Tdo 62/2011, rozhodnutie z 28.03.2018 sp. zn. 3Tdo 9/2017) ustálila, že nárok na náhradu dlžnej dane zostáva naďalej u daňového dlžníka (daňového subjektu) a neprechádza na obvineného, aj keď konal v postavení konateľa obchodnej spoločnosti. Takýto páchatel' nie je preto pasívne vecne legitimovaný na úhradu uvedeného dlhu, ktorý vznikol priamo zo zákona daňového subjektu. Toto konštatovanie u obžalovaného H.na X. platí o to viac, že tento stál úplne mimo daňového subjektu (obchodnej spoločnosti D., G.. Y., Na F. XX, U.) a preto jemu ako fyzickej osobe žiadna daňová povinnosť zo zákona vôbec nevznikla a preto nemôže byť zaviazaný na jej úhradu.

Naproti tomu v posudzovanej veci odvolací súd vo vzťahu k obom obžalovaným vzhliadol splnenie zákonných podmienok pre aplikáciu zmierňovacieho ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. per analogiam, na rozdiel od okresného súdu, ktorý takto nepostupoval, pričom krajský súd prihliadol aj na nižšie citované stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27.06.2017 sp. zn. Tpj 55/2016 (stanovisko č. 44/2017, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2017).

Podľa tohto stanoviska trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, súd po podaní obžaloby rozhoduje spor medzi obžalobou a obhajobou podľa pravidiel kontradiktórneho procesu - objasňovanie (v zmysle zistenia skutkového stavu veci) je doménou orgánov činných v trestnom konaní podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku. Preto samotné priznanie obžalovaného nemôže byť poľahčujúcou okolnosťou podľa § 36 písm. n/ Trestného zákona.

Poľahčujúca okolnosť podľa § 36 písm. l/ Trestného zákona predpokladá okrem priznania sa páchatel'a aj úprimné oľutovanie trestného činu. Či k takému oľutovaniu došlo, je potrebné posúdiť podľa konkrétnych okolností prípadu, vrátane procesných prejavov páchatel'a (procesne ako obžalovaného) po prijatí vyhlásenia o uznání viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (najmä pri využití práva záverečnej reči a posledného slova).

Analógia je pri aplikácii Trestného zákona neprípustná v zmysle rozširovania podmienok trestnosti činu nad rámec zákona. V iných smeroch je prípustná, ak v prospech páchatel'a odstraňuje medzeru v zákone a zodpovedá zmyslu a významu riešenej otázky vo vzťahu k analogicky použitému ustanoveniu.

Ak možno páchatel'ovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a minori ad maior (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1 písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.

Podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatel'a za trestný čin, ktorý spáchal skôr, ako bol súdom prvého stupňa vyhlásený odsudzujúci rozsudok za iný jeho trestný čin, uloží mu súhrnný trest podľa zásad na uloženie úhrnného trestu.

Odvolací súd zo spisového materiálu zistil, že obžalovaný H. bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava V zo dňa 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.04.2017, uznaný za vinného pre pokračovací zločin skrátenia dane a poistného spolupáchatel'stvom podľa § 20 k § 276 ods. 1, ods. 4 Tr. zák., pričom tento skutok (išlo o štyri čiastkové útoky) mal spáchať odo dňa 20.02.2014 do dňa 24.03.2014 na tom skutkovom základe, ako je uvedený v citovanom rozsudku. Za uvedený zločin mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 3 roky s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu 4 roky s probačným dohľadom. Zároveň bolo obžalovanému uložené obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s osobami Z.. J. U., Q.. XX.XX.XXXX v U., trvale bytom U., Š. XXXX/XX, J. P., nar. XX.XX.XXXX T. U., trvale bytom U., X. XXX/X a W. R., Q.. XX.XX.XXXX v N. T. W. N., trvale bytom U., N. XXXX/XX, štátny príslušník SR. Súčasne bol obžalovanému uložený aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho

organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu v obchodnej spoločnosti vo výmere 6 rokov.

Z uvedeného je teda zrejmé, že teraz posudzovaný zločin neodvedenia dane a poistného spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 277 ods. 1, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, obžalovaný H. X. spáchal skôr, ako bol vyhlásený rozsudok Okresného súdu Bratislava V z 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017 za inú jeho trestnú činnosť, čo si vyžadovalo uloženie súhrnného trestu.

V posudzovanom prípade druhostupňový súd rovnako ako súd I. stupňa, vzhliadol u obžalovaných H. U. a H. X. dve poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák. spočívajúce v tom, že obaja obžalovaní viedli pred spáchaním trestného činu riadny život a obaja sa priznali k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutovali, pričom nevzhliadol žiadne priťažujúce okolnosti podľa § 37 Tr. zák.

Súd I. stupňa postupoval tiež správne, keď obom obžalovaným podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. uložil aj trest zákazu činnosti. Napriek tomu sa pri ukladaní tohto druhu trestu dopustil formálneho pochybenia, keď rozhodol tak, že sa im ukladá trest zákazu činnosti vykonávať funkciu štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu v obchodnej spoločnosti, hoci mal správne rozhodnúť tak, že sa obžalovaným ukladá trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu. Uvedené pochybenie napravil odvolací súd v rámci svojho postupu.

Vzhľadom na vyššie uvedené zistenia odvolací súd postupom podľa § 321 ods. 1 písm. d/, písm. e/, ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok iba vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu ohľadom oboch obžalovaných a sám rozhodol spôsobom, že obžalovanému H. U. podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku per analogiam uložil trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov a obžalovanému H. X. podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku s použitím § 38 ods. 3, § 36 písm. j/, písm. l/, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku per analogiam uložil súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov.

Pokiaľ ide o konkrétnu výmeru ukladaného nepodmienečného trestu odňatia slobody vo vzťahu k obžalovanému H. U., tak súd druhého stupňa vychádzal primárne zo závažnosti zločinu, zo spáchania ktorého bol obžalovaný uznaný vinným (§ 212 ods. 4 Tr. zák.), a ktorú určuje už zákonodarca stanovením rozpätia trestnej sadzby, pričom v danom prípade je výška trestnej sadzby stanovená zákonom vo výmere 7 rokov až 12 rokov. Za situácie, keď u tohto obžalovaného prevažoval pomer poľahčujúcich okolností (§ 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák.), prichádzalo do úvahy zníženie hornej hranice trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona o jednu tretinu (§ 38 ods. 3 Tr. zák.), čo predstavovalo upravenú trestnú sadzbu od 7 rokov do 10 rokov a 4 mesiace. Navyše tuto trestnú sadzbu bolo potrebné upraviť aj podľa režimu § 39 ods. 4 Tr. zák. (trest odňatia slobody znížiť o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby), čo predstavovalo trestnú sadzbu od 4 rokov a 8 mesiacov do 10 rokov a 4 mesiace. Obžalovanému H. U. napokon bola uložená výmera trestu odňatia slobody na úplne dolnej hranici takto upravenej trestnej sadzby.

Čo sa týka obžalovaného H. X., východisko pre ukladanie súhrnného trestu odňatia slobody predstavovala trestná sadzba pre zločin neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 4 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku v rozpätí od 7 rokov do 12 rokov. Nakoľko u tohto obžalovaného boli ustálené dve poľahčujúce okolnosti (§ 36 písm. j/, písm. l/ Tr. zák.) a neboli vzhliadnuté žiadne priťažujúce okolnosti, musela sa upraviť základná trestná sadzba podľa režimu § 38 ods. 3 Tr. zák. t. j. musela sa znížiť dolná hranica základnej trestnej sadzby o jednu tretinu, čo predstavovalo trestnú sadzbu od 7 rokov do 10 rokov a 4 mesiace. Vzhľadom k tomu, že do úvahy prichádzalo použitie tzv. asperačnej (zostrojúcej) zásady, musela sa vykonať ďalšia úprava trestnej sadzby podľa režimu ustanovenia § 41 ods. 2 Tr. zák., t. j. zvýšiť hornú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu a uložiť trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby, čo predstavovalo trestnú sadzbu od 7 rokov do 13 rokov 9 mesiacov a jednu tretinu kalendárneho mesiaca. Napokon túto navýšenú trestnú sadzbu bolo potrebné upraviť aj podľa režimu § 39 ods. 4 Tr. zák., čo predstavovalo trestnú sadzbu od 4 rokov a 8 mesiacov do 7 rokov do 13 rokov 9 mesiacov a jednu tretinu kalendárneho mesiaca. V neposlednom rade bolo nevyhnutné vo vzťahu k obžalovanému H. X. aplikovať aj ustanovenie § 42 ods. 1 Tr. zák. o súhrnnom treste, pričom uložený trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov, predstavoval u tohto obžalovaného potrestanie za

všetky zbiehajúce trestné činy, vrátane trestného činu, za ktorý bol už právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Bratislava V z 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017.

Odvolačný súd obžalovanému H. U. uložil aj trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu vo výmere 4 roky. Pokiaľ ide o obžalovaného H. X., aj tomuto obžalovanému bol uložený trest zákazu činnosti vykonávať funkciu člena štatutárneho orgánu, člena dozorného orgánu, vedúceho organizačnej zložky podniku, vedúceho organizačnej zložky podniku zahraničnej osoby alebo prokuristu vo výmere 8 rokov, aj s poukazom na ustanovenie § 42 ods. 2 Tr. zák., nakoľko súhrnný trest nesmie byť miernejší ako trest uložený skorším rozsudkom.

Tieto výroky o uložení trestu zákazu činnosti obom obžalovaným sú plne odôvodnené podstatou prejednávaného trestného činu a zodpovedajú ustanoveniam zákona o ukladaní trestov.

Nakoľko obžalovaní H. U. G. H. X. neboli v posledných 10 rokoch pred spáchaním posudzovanej trestnej činnosti vo výkone trestu odňatia slobody uloženého pre úmyselný trestný čin, odvolací súd ich podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zák. zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

Súd II. stupňa vo vzťahu k obžalovanému H. X. podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku súčasne zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Bratislava V z 10.04.2017 sp. zn. 7T/3/2017, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 10.04.2017, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tieto výroky obsahovo nadväzujúce, pokiaľ vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Len marginálne odvolací súd dodáva, že ustanovenie § 58 ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku, pri trestnom čine neodvedenia dane a poistného podľa § 277 ods. 2, 3 alebo ods. 4, zakladá povinnosť uložiť páchatelovi aj trest prepadnutia majetku. Zároveň však určuje podmienku, aby páchatel nadobudol majetok v aspoň značnom rozsahu trestnou činnosťou alebo z príjmov pochádzajúcich v trestnej činnosti. Súd prvého stupňa sa však v odôvodnení napadnutého rozsudku prípadnými úvahami o uložení trestu prepadnutia majetku vôbec nezaoberal, v prípravnom konaní majetkové pomery oboch obžalovaných neboli zisťované (resp. len veľmi okrajovo), rovnako nebolo skúmané a preverované ako obžalovaní naložili s neoprávnene vyplatenými peniazmi. Za takejto dôkaznej situácie odvolací súd dospel k záveru, že nebolo nad akúkoľvek pochybnosť preukázané, že neoprávnene získaný finančný majetok bol vynesenej z obchodnej spoločnosti D., G. Y., Na F. XX, U. a splynul s majetkom obžalovaného H. U., prípadne s majetkom obžalovaného H. X.. Na základe týchto skutočností odvolací súd trest prepadnutia majetku ani jednému z obžalovaných neuložil.

Na základe týchto dôvodov a vyslovených právnych názorov Krajský súd v Bratislave v trestnej veci obžalovaných H. U. a H. X. rozhodol spôsobom, vyplývajúcim z výrokovej časti tohto rozsudku, pričom v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. mal dostatok podkladov pre vlastné rozhodnutie.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.